

Rătăcit am fost

Aurora Cristea

Din tainică celulă, din cel mai mic nucleu
Unealtă vie sunt, mâna lui Dumnezeu.
Mă simt himeră brută, sunt lut aprins de dor,
Cioplit să-mi fie chipul, Lui asemănător.

M-am pervertit în lume și dorul de Cel sfânt
S-a transformat amar într-un adânc mormânt
Din colbul de pe drumuri m-am îmbrăcat în lume
Cu cele mai cumplite, nefericite hume.

Și m-am trezit deodată muștrat chiar cu dojană
Balsam cu miruri sfinte puse pe-adânca rană
În mine a fost furtună și-a nins neconținut
De-atâta rătăcire parcă-am și ostenit.

Un răsărit de soare mi-a alinat suspinul
M-a ridicat de jos și mi-a salvat declinul
Și-un curcubeu superb în vreme de apus
A apărut pe cer, speranță mi-a adus.

Un duh, o rugăciune și altare cu descântec
Văzduhul din iubire cu râvnă ca să-l spintec.
Îndrăgostit de cruce și-mbălsămat cu scut
Un stih să-i cânt acum Întâiului născut.